

rigtigt at skride til en Afløsning af saadanne Afgifter, som de heromhandlede og at erstatte dem med Penge. Betragtningen maa i saa Henseende stille sig forffjellig, eftersom man lægger Vægten paa Statskassens Interesse eller paa de vedkommende Arvefæsternes Interesse. Lægger man Vægten paa Statskassens Interesse, saa troer jeg, at det maa staae fast, at Statskassen vil være udfat for at lide Tab ved at tilstede en Afløsning. Seer man derimod væsentlig paa Arvefæsternes Interesser, saa kan Forholdsreglen være tilraadelig. Jeg skal hermed ganske henstille Sagen til Thingets Afgjørelse.

Finantsministeren: Den ærede Drdsfører havde fuldkommen Ret, naar han sagde, at det ikke var Udvalgets Feil, at det ikke havde vidst, at en Deel af Recognitionerne bestode i Sæd. Jeg erkjender, at der i saa Henseende er givet ufuldstændige Dplysninger fra Finantsministeriets Side, men mi foreligger det rigtige Forhold ialfald for det høie Thing. Med denne Uttring skal jeg altsaa ganske dispensere det ærede Udvalg for alt Ansvar i saa Henseende. — Hvad derimod angaaer den ærede Drdsførers anden Bemærkning om, at Misforstaaelsen om, at Recognitionerne ere de eneste Afgifter, som egentlig volde Besvær, ogsaa skulde hidrøre fra Finantsministeriets Fremstilling, da maa jeg benægte, at denne Betragtning kan gjøres gjældende. Der var nemlig selvfølgelig ikke nogen Anledning for Finantsministeriet til at fremhæve, hvad Enhver maatte kunne sige sig selv, at disse Arvefæsteafgifter ifølge deres Natur, naar de skulle opkræves ikke blot i store Mængder, men ogsaa paa meget forffjellig Conti, maae medføre et meget vidtløftigt og besværligt Arbejde. Dette var der, som sagt, ikke nogen Anledning for Ministeriet til at omtale; det fandt kun Anledning til at berøre de Afgifter, som i sig indeholdt Vanskeligheder og Besværlighed, som man ikke er istand til at see ud af Forholdets egen Natur. Der staaer i den paagjældende Passus af Finantsministeriets Skrivelse ikke blot, at det ofte har været Gjenstand for Tvivl, hvorledes disse Recognitioner skulde beregnes efter de ældre

Skjøder, men der omtales ogsaa den anden Besværlighed, der for Statskassen saavelsom for Private — men naturligvis i en endnu større Grad for Statskassen, fordi dens Omraade er saameget større — ligger i, at man ikke faaer Gierklisterne at vide for bagefter.

Jeg kan ikke lade den Bemærkning af den ærede Drdsfører gaae upaaagtet hen, at det ved Spørgsmaalet om, hvorvidt den foreslaaede Afløsning bør tilstedes eller ikke, kommer an paa, om man stiller Statskassens Interesse eller Afsløernes Interesse i første Række. Jeg troer ikke, at den ærede Drdsfører er berettiget til en saadan Uttring overfor Finantsministeren. Jeg har gjentagne Gange viist, at jeg for mit Vedkommende ikke tvivler om, at der ikke kan være Spørgsmaal om noget som helst Tab for Statskassen ved at tilstede en Afløsning, og det af den Grund, at jeg ikke anseer det for at være nogen ubestridelig Kjendsgjerning, at Sæd bestandig skal vedblive at staae i et saadant Forhold til Penge som det, hvori den har staaet til dem i de sidste 5 til 6 Aar. Dette er Noget, som ikke er bevist, og som er ubevisligt, og jeg siger, at, naar man vil kaste et almindeligt Blik udover Verden, vil man snarest, i Betragtning af Jordens bedre Opdyrkning, i Betragtning af det meget større Quantum Sæd, som produceres nu end tidligere, og i Betragtning af den betydelige Lettelse i Communicationsmidlerne, som er indtraadt, komme til det Resultat, at der er ikke liden Sandsynlighed for, at man vanskeligt — udenfor ganske enkelte Aaringer, der ere paavirkede af særlige Omstændigheder — vil kunne fastholde den Altsuelse, hvorpaa der fra Udvalgets Side lægges væsentlig Vægt, nemlig at Priserne fremdeles ville stige endnu højere, end de ere stegne. Saaledes som Priserne nu ere, maa jeg overfor den ærede Drdsfører og det ærede Udvalg hævde, at der er taget alt det Hensyn til dem, som kan forlanges derved, at Lovens Anvendelse er frestaaet begrundet til et Tidrum af kun 5 Aar. Nu siger den ærede Drdsfører og det ærede Udvalg vel, at, naar man først kommer ind paa Afløsningen, saa bliver det nødvendigt at forlænge Fristen. Men dertil svarer jeg saa: Ja, det kan vel være,